

Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου - Χάρτου - Ψηφιακών Μέσων Αττικής

Την Κυριακή 8 Μάρτη 2020 θα συμμετάσχουμε για μια ακόμα χρονιά ως Σύλλογος, από κοινού και με άλλα εργατικά σωματεία, στη διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας. Η αρχική συγκέντρωση θα είναι στην πλ. Κλαυθμώνος, στις 12.00. Καλούμε όλες τις συναδέλφισσες και όλους τους συναδέλφους μας να βρεθούμε μαζί στον δρόμο...

Ανακοίνωση του Συλλόγου μας (γραμμένη απο συναδέλφισσα στο χώρο του Βιβλίου):

8η Μάρτη: Δεν γιορτάζουμε, Δεν δουλεύουμε, Διαδηλώνουμε!

«Στα κορίτσια από εκεί για να κόψετε το τιμολόγιο»• «Μία να έρθει για ταμείο παρακαλώ»• «Δεν πειράζει, κύριε! Θα το καθαρίσουν οι γυναίκες που έρχονται το βράδυ όταν κλείσουμε».

Στον κλάδο του Βιβλίου, όπως και στους περισσότερους κλάδους του Εμπορίου, η πλειονότητα των συναδελφισσών έχει βιώσει πολλές και διαφορετικές μορφές σεξισμού με πρώτο και κύριο τον καταμερισμό εργασίας κατά φύλο.

Ακριβώς επειδή η γυναικεία εργασία -όπως και το γυναικείο εισόδημα- θεωρείται κάτι σαν συμπληρωματική, υποστηρικτική, και σίγουρα όχι ως η βασική μορφή εργασίας μιας επιχείρησης, πολλές συναδέλφισσες εργάζονται στους εκδοτικούς οίκους και στις «Επιχειρήσεις Εμπορίας και Διακίνησης Βιβλίου» σηκώνοντας για 8 ώρες τηλέφωνα, στέλνοντας emails (αυτά τα emails πια!) και εκδίδοντας τιμολόγια-δελτία αποστολής. Αυτή η πρακτική πηγάζει από την παλαιά πίστη ότι οι γυναίκες υπάλληλοι προορίζονται για «γραμματειακή υποστήριξη» σε αντίθεση με τους άντρες συναδέλφους τους που θα ασχοληθούν με τα πιο «σοβαρά» της δουλειάς.

Πόσες φορές δεν έχει ειπωθεί η φράση από το αφεντικό «εδώ στο Μαράκι για τιμολόγιο» ακουμπώντας

«φιλικά» στον ώμο, χαμογελώντας ταυτόχρονα στον υποψήφιο πελάτη-αγοραστή, ακόμα και αν το βιβλίο προς πώληση πραγματεύεται «τις πιο σκοτεινές εκφάνσεις της αλλοτριωμένης ανθρώπινης ψυχής». Και φυσικά αν το Μαράκι αντιδράσει, διεκδικώντας ως ίση το δικαίωμα να αντιμετωπίζεται σαν «Μαρία, υπάλληλος με σύμβαση μισθωτής εργασίας στον αλλοτριωμένο κόσμο που είχε την ατυχία να γεννηθεί και η ίδια, όπως οι άντρες συνάδελφοί της», θα ακούσει τις κατηγορίες περί «υπερευαίσθησίας», και άλλες κλασικές φράσεις του τύπου «σιγά μωρέ δεν είπαμε και τίποτα, για καλό ήταν». Φράσεις που βγάζουν το σεξισμό έξω από την εξίσωση της αλλοτρίωσης, παρότι διαδραματίζει κορυφαίο ρόλο σε μια από τις βασικές προϋποθέσεις για την ύπαρξη της: τη μισθολογική διαίρεση της εργατικής τάξης ανάμεσα σε άντρες και γυναίκες!

Η διαίρεση των εργαζομένων με βάση το φύλο όμως στον κλάδο μας δεν περιορίζεται στη γραμματειακού τύπου εργασία για τις γυναίκες.

Ως πωλήτριες σε βιβλιοπωλεία και πολυκαταστήματα, όπως και στις περισσότερες επιχειρήσεις λιανικής πώλησης, γινόμαστε ορατές στο χώρο εργασίας μας στο βαθμό που εντασσόμαστε στη κατηγορία «Εξυπηρέτηση Πελατών και Ταμείο». Μια κατηγορία που προοδεάζει σε μια εικόνα ευπαρουσίαστης με αυτοπεποίθηση, κατά προτίμηση νέας, μυρωδάτης γυναίκας, πάντα με χαμόγελο στον πελάτη, έτοιμης να πει τη φράση «πως μπορώ να εξυπηρετήσω;», ακόμα και όταν ο πελάτης έχει δηλώσει εξ αρχής ρητά ότι «δεν θέλει βοήθεια και απλώς θέλει να χαζέψει». Η κάμερα όμως γράφει και θα πρέπει να ορμήσουμε εκ νέου στον πελάτη, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να φύγει χωρίς να αγοράσει βιβλίο, έχουμε δεν έχουμε περίοδο, έχουμε δεν έχουμε το μωρό με πυρετό στο σπίτι και «δεν βρίσκουμε από το πρωί τον παιδίατρο *@ %&», γιατί διαφορετικά μπορεί να έχουμε την τύχη της «Σοφίας που δεν χαμογελούσε», αυτής της αδελφής μας, της συναδέλφισσάς μας, που υπενθύμισε στην κοινωνία ολόκληρη αυτό που κάνει ότι δεν ξέρει: δεν γίνεται 8 ώρες για 500 ευρώ να χαμογελάς όρθια και να δέχεσαι ένα σωρό καπρίτσια από πελάτες, που αξιώνουν ότι πληρώνουν για την «εμπειρία της αγοράς», όχι για την αγορά την ίδια.

Όταν δεν απαιτείται από τις γυναίκες στους εργασιακούς χώρους της λιανικής πώλησης να είναι ορατές με τρόπο που να κάνει «ευχάριστη» την αγορά-εμπειρία του υποψήφιου καταναλωτή, τότε έχουν την «επιλογή» να γίνουν αόρατες με βάση έναν από τους πιο εμβληματικούς έμφυλους καταμερισμούς στην εργασία. Στα καταστήματα όπου εργαζόμαστε, ιδιαίτερα στις μεγάλες αλυσίδες, βλέπουμε μια διάκριση που μιλάει από μόνη της: «άντρες υψηλόμισθα στελέχη στη διοίκηση, γυναίκες χαμηλόμισθες στην καθαριότητα».

Σε κάθε χώρο εργασίας, όταν η συζήτηση φθάνει στον τομέα της καθαριότητας, τότε, με μεγάλη ευκολία, σαν δεύτερη φύση, οι συναδέλφισσες στην καθαριότητα γίνονται αόρατες, ακριβώς όπως η γυναικεία οικιακή εργασία είναι αόρατη. Με τον ίδιο μαγικό τρόπο που θα βρεθεί καθαρός ο νεροχύτης στο σπίτι (!), θα βρεθεί ομοίως το επόμενο πρωί η σκάλα του πολυκαταστήματος καθαρή, η λιμονούλα από το χυμένο καφέ εξαφανισμένη, το χαρτί υγιείας πλούσιο και γεμάτο στη θήκη του και η λεκάνη λαμπερή με τρόπο που τίποτα δεν μπορεί να μαρτυρήσει «τον χαμό που έγινε χθες». Και όμως αυτή η εργασία, όχι μόνο είναι αόρατη, αθόρυβη, κρυφή (πώς τις λένε αυτές τις γυναίκες;), είναι κυρίως η πιο χαμηλόμισθη και κακοπληρωμένη. Είναι η προέκταση αυτού που θεωρείται «γυναικείο» και άρα λιγότερο σημαντικό για να πληρωθεί αξιοπρεπώς. Είναι η προέκταση στους εργασιακούς χώρους αυτού που ονομάζουμε απλήρωτη οικιακή εργασία.

Είναι αυτή η αόρατη μορφή εργασίας μαζί με τις τόσες πολλές μορφές σεξιστικών διακρίσεων στους χώρους εργασίας που βγάζει εμάς από τον κλάδο του βιβλίου στους δρόμους αυτή την 8η Μάρτη μαζί με συναδέλφισσες και συνάδελφους από άλλους εργασιακούς κλάδους. Όλα τα παραπάνω είναι οι λόγοι που μας οδηγούν να διαδηλώνουμε για τα δικαιώματά μας και να φωνάζουμε ένα μεγάλο «φτάνει πια» στα στερεότυπα που μας θέλουν σούπερ-πωλήτριες και σούπερ-νοικοκυρές. Βγαίνουμε στο δρόμο για να παλέψουμε για την ορατότητά μας σαν εργαζόμενες και για την αξιοπρεπή αμοιβή της εργασίας μας. Διαδηλώνουμε γιατί δεν έχουμε καμία ανοχή στο σεξισμό και τα αστεϊάκια του στους χώρους εργασίας

και οπουδήποτε αλλού με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που παλεύουμε ενάντια σε όλες τις μορφές διακρίσεων ανθρώπου από άνθρωπο.

Καμία Συναδέλφισσα μόνη της!